

Դանիելի Գիրքը — Հիսուններորդ թիվ

Դանիել 8-ի մարգարեական խորհուրդների բացահայտումը. Պաղմունիի հայտնությունը

Jeff Pippenger

2024-01-14

Դանիելի ութերորդ գլխում Դանիելին տրվում է Սուրբ Գրքի մարգարեության թագավորությունների մասին մի տեսիլք, և դրանից հետո նա լսում է երկնային մի երկխոսություն, որը ներկայացված է հարցի և պատասխանի միջոցով:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն խոսող սրբին.
«Մինչե՞ վ պիտի տևի տեսիլքը մշտական զոհաբերության և ամայացնող հանցանքի մասին, որ թե՛ սրբարանը, թե՛ գորքը ոտնատակ տրվեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Առաջին տասներկու համարները ներկայացնում են տեսիլքը, իսկ տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարները մատնանշում են մեկ այլ տեսիլք: Ինչպես «վերցնել» թարգմանված երկու տարբեր երբայերեն բառերի, և «սրբարան» թարգմանված երկու տարբեր երբայերեն բառերի պարագայում, Դանիելի ութերորդ գլխում կան նաև երկու տարբեր երբայերեն բառեր, որոնք երկուսն էլ թարգմանվում են որպես «տեսիլք»:

Ինչ վերաբերում է «վերցնել» թարգմանված երկու բառերին, Ադվենտիզմի աստվածաբանները պնդում են, թե երկուսն էլ պետք է հասկացվեն «հեռացնել» իմաստով: Ինչ վերաբերում է «սրբարան» թարգմանված երկու բառերին, Ադվենտիզմի աստվածաբանները պնդում են, թե երկուսն էլ պետք է հասկացվեն որպես «Աստծո սրբարան», իսկ ինչ վերաբերում է «տեսիլք» թարգմանված երկու բառերին, Ադվենտիզմի աստվածաբանները, դարձյալ, անտեսում են այդ երկու բառերի միջև եղած տարբերությունները: Տարբերությունն այնքան կարևոր էր Դանիելի համար, որ նա դիտավորյալ գործածեց երկու խիստ տարբեր եբրայական բառեր, ուստի մենք պետք է նույնականացնենք և պահպանենք այդ տարբերությունը: Տասներեքերորդ խոսքում «տեսիլք» բառը եբրայական «chazon» բառն է, և այն նշանակում է երազ, հայտնություն կամ պատգամ՝ տեսիլք:

«Տեսիլք» բառը Դանիելի ութերորդ գլխում հանդիպում է տասը անգամ, սակայն այն ներկայացնում է եբրայերեն երկու տարբեր բառեր: «Chazon»-ը, որը գտնվում է տասներեքերորդ խոսքում, առկա է նաև առաջին խոսքում, ապա՝ երկրորդ խոսքում երկու անգամ, իհարկե՝ տասներեքերորդ խոսքում, և մեկական անգամ՝ տասնհինգերորդ, տասնյոթերորդ և քսանվեցերորդ խոսքերում: Այն տասը դեպքերից յոթում, երբ «տեսիլք» բառը հանդիպում է Դանիելի ութերորդ գլխում, դա «chazon» բառն է՝ պարզապես նշանակելով «մի տեսիլք»:

Դանիելի ութերորդ գլխում «տեսիլք» բառի գործածված մյուս երեք դեպքերում օգտագործված է եբրայերեն «mareh» բառը, որ նշանակում է տեսք կամ երևույթ:

Ութերորդ գլխում երբայերեն «mareh» բառը մեկ անգամ ևս թարգմանված է ոչ թե որպես «տեսիլք», այլ որպես «երևույթ», դրանով ավելի ճշգրտորեն ցույց տալով այդ բառի նշանակությունը: Ինչո՞ւ Դանիելը գործածեց երկու տարբեր երբայերեն բառեր, որոնք իմաստով այնքան մոտ են միմյանց, որ թարգմանիչները դրանք կվերաբերեին որպես նույն բառը: Արդյոք դա նշանակություն ունի:

«Աստծո խոսքի մեջ յուրաքանչյուր սկզբունք ունի իր տեղը, յուրաքանչյուր փաստ՝ իր նշանակությունը: Եվ ամբողջ կառույցը՝ թե՛ իր մտահղացմամբ, թե՛ իր իրականացմամբ, վկայություն է տալիս Իր Հեղինակի մասին: Այդպիսի մի կառույց ոչ մի միտք, բացի միայն Անսահմանի մտքից, չէր կարող ոչ մտահղանալ, ոչ էլ ձևավորել»: Education, 123.

Երկրորդ հարցի պատասխանը՝ այո է. իրապես նշանակություն ունի, թե ինչու Դանիելը կատարեց այդ տարբերակումը, և, հետևաբար, մարգարեության ուսումնասերի պարտականությունն է ձգտել հասկանալու առաջին հարցը, որը հարցնում է, թե ինչու Դանիելը կատարեց այդ տարբերակումը: Այն տարբերակումները, որ նա կատարեց «սրբարան» թարգմանված բառի և «վերցնել» թարգմանված բառի վերաբերյալ, ունեն հավիտենական հետևանքներ, ուստի ինչո՞ւ որևէ մեկը պետք է ակնկալի պակաս կարևորություն «տեսիլք» թարգմանված բառի դեպքում: «Ամեն փաստ» ունի «իր նշանակությունը» «Աստծո խոսքում» և ներգործում է մարգարեական «կառույցի» վրա, ինչպես նաև մարգարեության կատարման վրա, երբ այն «գործադրվում» է:

Երբ սկսում ենք քննել ութերորդ գլխում եղած «տեսիլք» բառը, Դանիելի վկայության համար «նշանակություն» ունեցող մի «փաստ» է այն, թե ով էր, որ Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում տրված հարցին պատասխանեց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»:

Կան չորս փաստեր, որոնք անմիջական «առնչություն» ունեն Դանիելի ութերորդ գլխի հետ, և ես մտադիր եմ դրանց անդրադառնալ: Դրանցից մեկը այն է, որ Ուլայի գետի տեսիլքը ճանաչվել է որպես մարգարեություն վերջին օրերի համար, և այն նաև Դանիելի գրքի այն «գիտության» խորհրդանիշն է, որը «վերջի ժամանակ»՝ 1798 թվականին, «բացվեց»:

«Աստծո Խոսքի շատ ավելի սերտ ուսումնասիրության կարիք կա: Հատկապես Դանիելն ու Հայտնությունը պետք է արժանանան այնպիսի ուշադրության, ինչպիսին երբեք առաջ չի եղել մեր աշխատանքի պատմության ընթացքում: Հռոմեական իշխանության և պապականության վերաբերյալ գուցե որոշ ուղղություններով ավելի քիչ բան ասելու լինենք, սակայն մենք պետք է ուշադրություն հրավիրենք այն բանի վրա, ինչ մարգարեները և առաքյալները գրել են Աստծո Հոգու ներշնչմամբ: Սուրբ Հոգին այնպես է ձևավորել հանգամանքները՝ թե՛ մարգարեության տրման, թե՛ պատկերված իրադարձությունների մեջ, որպեսզի ուսուցանի, որ մարդկային գործակիցը պետք է հեռու մնա տեսադաշտից, ծածկված լինի Քրիստոսում, իսկ երկնքի Տեր Աստված և Նրա օրենքը պետք է բարձրացվեն»:

«Կարդացե՛ք Դանիելի գիրքը: Մեկ առ մեկ մտաբերե՛ք այնտեղ ներկայացված թագավորությունների պատմությունը: Տեսե՛ք պետական գործիչներին, խորհուրդներին, զորավոր բանակներին, և տեսե՛ք, թե ինչպես Աստված գործեց՝ խոնարհեցնելու մարդկանց հպարտությունը և մարդկային փառքը փռշու մեջ դնելու համար: Միայն Աստված է ներկայացված որպես մեծ: Մարգարեի տեսիլքում Նա երևում է՝ մեկ հզոր իշխանի գահընկեց անելով և մեկ ուրիշին կանգնեցնելով: Նա հայտնվում է որպես տիեզերքի Միապետը, որ պատրաստվում է հաստատելու Իր հավիտենական թագավորությունը,— Օրերի Հնագույնը, կենդանի Աստվածը, ամենայն իմաստության Աղբյուրը, ներկայի Իշխանը, ապագայի Հայտնողը: Կարդացե՛ք և հասկացե՛ք, թե որքան աղքատ, որքան տկար, որքան կարճատև, որքան մոլորվող, որքան մեղավոր է մարդը, երբ իր անձը ունայնությանն է բարձրացնում»:

«Սուրբ Հոգին Եսայիայի միջոցով մեր ուշադրությունը ուղղում է դեպի Աստվածը՝ կենդանի Աստվածը, որպես գլխավոր ուշադրության առարկա՝ դեպի Աստվածը, ինչպես որ Նա հայտնված է Քրիստոսի մեջ: «Որովհետև մեզ համար մանուկ ծնվեց, մեզ որդի տրվեց, և իշխանությունը պիտի լինի Նրա ուսի վրա. և Նրա անունը պիտի կոչվի Սքանչելի, Խորհրդական, Հզոր Աստված, Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան» [Եսայիա 9:6]:»

«Այն լույսը, որ Դանիելը ստացավ անմիջապես Աստծուց, տրվեց հատկապես այս վերջին օրերի համար: Այն տեսիլքները, որ նա տեսավ Ուլայի և Հիդդեկեղի ափերին՝ Սենաարի մեծ գետերի մոտ, այժմ կատարման ընթացքի մեջ են, և բոլոր կանխասված իրադարձությունները շուտով պիտի իրականանան»:

«Քննեցե՛ք հրեական ազգի դրությունը այն ժամանակ, երբ տրվեցին Դանիելի մարգարեությունները: Իսրայելացիները գերության մեջ էին, նրանց տաճարը կործանված էր, նրանց տաճարային ծառայությունը՝ դադարեցված: Նրանց կրոնը կենտրոնացած էր զոհաբերական համակարգի արարողությունների վրա: Նրանք արտաքին ձևերը դարձրել էին ամենակարևորը, մինչդեռ կորցրել էին ճշմարիտ պաշտամունքի ոգին: Նրանց ծառայությունները ապականվել էին հեթանոսության ավանդություններով և սովորություններով, և զոհաբերական ծեսերը կատարելիս նրանք ստվերից այն կողմ՝ դեպի էությունը, չէին նայում: Նրանք չէին զանազանում Քրիստոսին՝ մարդկանց մեղքերի համար ճշմարիտ ընծային: Տերը գործեց, որպեսզի ժողովրդին մատնի գերության և դադարեցնի տաճարի ծառայությունները, որպեսզի արտաքին արարողությունները չդառնան նրանց կրոնի ամբողջությունը: Նրանց սկզբունքներն ու գործելակերպը պետք է մաքրվեին հեթանոսությունից: Ծիսական ծառայությունը դադարեց, որպեսզի սրտի ծառայությունը վերակենդանանա: Արտաքին փառքը հեռացվեց, որպեսզի հոգևորը հայտնվի»:

«Նրանց գերության երկրում, երբ ժողովուրդը ապաշխարությամբ դարձավ դեպի Տերը, Նա հայտնեց Իրեն նրանց: Նրանք գուրկ էին Նրա ներկայության արտաքին դրսևորումից, սակայն Արդարության Արեգակի պայծառ շողերը լուսավորում էին նրանց միտքն ու սիրտը: Երբ նրանք իրենց խոնարհության և նեղության մեջ աղաղակում էին առ Աստված, Նրա մարգարեներին տեսիլքներ էին տրվում, որոնք

բացահայտում էին ապագայի իրադարձությունները՝ Աստծո ժողովրդի ճնշողների կործանումը, Փրկչի գալուստը և հավիտենական թագավորության հաստատումը»:
Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

Ուլայի գետի տեսիլքը վերջին օրերի համար տրված լինելու «փաստը» պահանջում է, որ մարգարեության ուսանողը ջանք գործադրի հասկանալու, թե այն ինչ է կանխագուշակել տեսիլքում ներկայացված իրադարձությունների մասին: Ուլայի գետի տեսիլքի հետ կապված մարգարեական «բաները» «ձևավորվել» են «Սուրբ Հոգու» կողմից՝ «թե՛ մարգարեությունը տալու ժամանակ, թե՛ պատկերված իրադարձությունների մեջ»: Այն, ինչ տեղի էր ունենում մարգարեի հետ, երբ նա տեսիլք էր ստանում, ինչպես նաև մարգարեության այն իրադարձությունները, որոնք մարգարեն նույնացնում է, պետք է ուսումնասիրվեն այն գիտակցությամբ, որ երկուսն էլ մարգարեական ներկայացում են այն բանի, ինչը պիտի կատարվի վերջին օրերին: Նախորդ հատվածը շեշտում է, որ մենք պետք է ճանաչենք, որ Դանիելը գտնվում էր «յոթ ժամանակների» գերության մեջ:

Դանիելը ներկայացնում է նրանց, ովքեր Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի երեքուկես օրերի ավարտին ճանաչում են իրենց գերությունը, ապա ապաշխարությամբ դառնում են դեպի Տերը, կատարում են Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի աղոթքը, զատում են թանկագինը անարգից, և այն ժամանակ Տերը կատարում է Իր խոստումը՝ ժողովելու սփռվածներին, երբ Իրեն հայտնում է նրանց: Այդ դեպքում նրանց «ուշադրության գլխավոր առարկան» «Աստվածն է, ինչպես հայտնված է Քրիստոսում»:

Ուլայի գետի տեսիլքի «կրողությունը» և այն, թե ինչպես է այն նպաստում մարգարեական պատգամի «կառուցվածքին», որը «ձևավորվել» էր Քրիստոսի կողմից, առաջին «փաստն» է, որ մենք հակիրճ քննեցինք, և մեջբերված հատվածը ցույց է տալիս, որ մեր գլխավոր նպատակը պետք է լինի Աստծո հայտնությունը, ինչպես «հայտնված է Քրիստոսում»: Դանիելի ութերորդ գլխում Քրիստոսը ներկայացված չէ այնպես, ինչպես Նրան ներկայացրեց Եսայիան, երբ Եսայիան հայտնեց, որ Քրիստոսի «անունը պիտի կոչվի Սքանչելի, Խորհրդական, Հզոր Աստված, Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան»: Դանիելի ութերորդ գլխում Աստված Քրիստոսում հայտնվում է որպես Պաղմոնի, որ նշանակում է Սքանչելի Համարիչ, կամ Գաղտնիքների Համարիչ:

Այդ «փաստը» պահանջում է, որ «Փալմոնի» անվան «նշանակությունը» քննվի, ինչպես նաև այն, թե այդ անունն ինչպես է նպաստում մարգարեության «կառուցվածքին» և «ծրագրին»: Դանիելի ութերորդ գլխում առկա երրորդ «փաստը», որ պետք է ճանաչվի, այն է, որ հենց այդ գլխում է ներկայացվում Միլլերիտական շարժման կենտրոնական վարդապետական պունը: Միլլերի ամենափայլուն գոհարը գտնվում էր տասնչորսերորդ համարում, և մենք պետք է ձգտենք հասկանալ, թե այդ «փաստը» ինչ «նշանակություն» ունի Ուլայի գետի տեսիլքի համար, որն այժմ կատարման ընթացքի մեջ է:

Միլլերի երագում, երբ դագաղը դրվեց նրա սենյակի կենտրոնում գտնվող սեղանի վրա, այն փայլեց արեգակի պայծառությամբ, սակայն վերջին օրերում դագաղն ավելի մեծ է և

տասն անգամ ավելի պայծառ է փայլում, քան փայլում էր, երբ սկզբնապես դրվեց Միլլերի սեղանի վրա: Ի՞նչ կա Ուլայի գետի տեսիլքում, որն իր մեջ ներառում է Միլլերիական շարժման կենտրոնական սյունը, որ վերջին օրերում այդ վարդապետության լույսը տասնապատիկ է դարձնում: Ի՞նչ է հայտնվում վերջին օրերում, որ չէր հայտնվել վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին: Որո՞նք են Ուլայի գետի տեսիլքի «դեպքերը», որոնց մասին Քույր Ուայթն ասում է, թե «այժմ կատարման ընթացքի մեջ են»:

Եթե մենք անկեղծորեն միավորենք այս առաջին երեք փաստերը (Ուլայի տեսիլքը, Քրիստոսը՝ որպես Պաղմոնի հայտնված, և վարդապետական կենտրոնական սյունը), ապա պիտի պատրաստ լինենք ընդունելու մի պարզ նախադրյալ, որը պիտի ազդեցություն գործի Ուլայ գետի տեսիլքի մեր ուսումնասիրության վրա: Այդ համակցված փաստերը հայտնում են նրանց, ովքեր ցանկանում են տեսնել, որ այն լուրը, որը բացվեց 1798 թվականին, մի լուր էր, որ «կախված էր ժամանակից»: Առանց կանխասացական ժամանակի մարգարեության տարրի՝ Միլլերի լուրը չէր էլ գոյանա:

Այս գլխի հետ առնչություն ունեցող չորրորդ «փաստն» այն է, որ միլլերականները ներկայացրին մի պատգամ՝ հիմնված մարգարեական ժամանակի վրա: Այս փաստը շեշտելու համար Աստված հայտնվեց Քրիստոսում՝ տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարներում որպես Հրաշալի Թվիչ (Palmoni): Այն միտքը, թե տեսիլքը բաղկացած էր միայն տասնչորսերորդ համարի երկու հազար երեք հարյուր օրերի ավարտը որպես 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի նույնականացումից, նշանակում է սառը ջուր լցնել այն հայտնության վրա, որ Աստված հայտնվում էր Քրիստոսի միջոցով՝ որպես Palmoni:

Ադվենտականության աստվածաբանները ջանասիրաբար աշխատել են Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի հարցի նշանակությունը թաղելու համար, որպեսզի իրենց առասպելների ճաշատեսակին հաղորդեն այն համը, որի մասին իրենք վճռել են, թե անուսներին՝ ականջների քորի մեջ գտնվողներին, պիտի հեռու պահի Ադվենտականության կենտրոնական սյան հետ կապված ճշմարտությունների նկատմամբ մտահոգվելուց:

«Այն Գրությունը, որ բոլոր մյուսներից առավել եղել էր Ադվենտական հավատի և՛ հիմքը, և՛ կենտրոնական սյունը, այս հայտարարությունն էր. «Մինչև երկու հազար և երեք հարյուր օր, ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի»: [Դանիել 8:14:] Այս խոսքերը ծանոթ էին Տիրոջ շուտափույթ գալստյանը հավատացող բոլոր հավատացյալներին: Հազարավորների շուրթերով այս մարգարեությունը կրկնվում էր որպես նրանց հավատի նշանաբան: Բոլորը զգում էին, որ այնտեղ կանխասված իրադարձություններից էին կախված իրենց ամենապայծառ ակնկալիքներն ու ամենասիրելի հույսերը: Ցույց էր տրվել, որ այս մարգարեական օրերը լրանալու էին 1844 թվականի աշնանը: Մնացած քրիստոնեական աշխարհի հետ միասին, ադվենտիստներն այն ժամանակ համարում էին, թե երկիրը, կամ նրա մի մասը, սրբաբանն է: Նրանք հասկանում էին, որ սրբաբանի մաքրումը երկրի մաքրագործումն է վերջին մեծ օրվա կրակներով, և որ սա տեղի էր ունենալու

երկրորդ գալստյան ժամանակ: Ուստի եզրակացությունն այն էր, որ Քրիստոսը 1844 թվականին պիտի վերադառնար երկիր»:

«Բայց սահմանված ժամանակն անցել էր, և Տերը չէր երևացել: Հավատացյալները գիտեին, որ Աստծո Խոսքը չէր կարող ձախողվել. մարգարեության իրենց մեկնությունն անպայման սխալ պետք է լիներ. բայց որտե՞ղ էր սխալը: Շատերը անխոհեմաբար դժվարության այս հանգույցը կտրեցին՝ ուրանալով, թե 2300 օրերը ավարտվել էին 1844 թվականին: Դրա համար ոչ մի պատճառ չէին կարող բերել, բացի այն հանգամանքից, որ Քրիստոսը չէր եկել այն ժամանակ, երբ իրենք սպասում էին Նրան: Նրանք պնդում էին, թե եթե մարգարեական օրերը ավարտված լինեին 1844 թվականին, ապա Քրիստոսը այդ ժամ վերադարձած պիտի լիներ՝ սրբարանը մաքրելու երկրի՝ կրակով մաքրվելու միջոցով. և քանի որ Նա չէր եկել, օրերը չէին կարող ավարտված լինել:»

«Այս եզրակացությունն ընդունելը նշանակում էր հրաժարվել մարգարեական ժամանակաշրջանների նախկին հաշվարկից: Հայտնաբերվել էր, որ 2300 օրերը սկսվում էին այն ժամանակ, երբ ուժի մեջ մտավ Երուսաղեմի վերականգնման և շինության վերաբերյալ Արտաշեսի հրամանը՝ մ.թ.ա. 457 թվականի աշնանը: Սա ընդունելով որպես ելակետ՝ կատարյալ ներդաշնակություն էր առկա Դանիել 9:25–27-ում այդ ժամանակաշրջանի բացատրության մեջ կանխաաված բոլոր իրադարձությունների կիրառման մեջ: Վաթսուհինը շաբաթը՝ 2300 տարիներից առաջին 483-ը, պիտի հասներ մինչև Մեսիան՝ Օծյալը, և Քրիստոսի մկրտությունն ու Սուրբ Հոգով օծումը մ.թ. 27 թվականին ճշգրտորեն կատարեցին այդ նշումը: Յոթանասուներորդ շաբաթվա մեջտեղում Մեսիան պիտի կտրվեր: Իր մկրտությունից երեքուկես տարի անց Քրիստոս խաչվեց՝ մ.թ. 31 թվականի գարնանը: Յոթանասուն շաբաթները, կամ 490 տարիները, պիտի հատկապես վերաբերվեին հրեաներին: Այս ժամանակաշրջանի լրանալուն պես ազգը, հալածելով Նրա աշակերտներին, կնքեց իր՝ Քրիստոսին մերժելը, և առաքյալները դարձան դեպի հեթանոսները՝ մ.թ. 34 թվականին: Քանի որ այդ ժամանակ ավարտվել էին 2300-ի առաջին 490 տարիները, կմնար 1810 տարի: Մ.թ. 34 թվականից 1810 տարիները հասնում են մինչև 1844 թվականը: «Այն ժամանակ,— ասաց հրեշտակը,— սրբարանը պիտի մաքրվի»: Մարգարեության բոլոր նախորդ նշումները, առանց որևէ կասկածի, կատարվել էին նշանակված ժամանակին: Այս հաշվարկով ամեն ինչ պարզ ու ներդաշնակ էր, բացի այն հանգամանքից, որ չէր երևում, թե 1844 թվականին տեղի էր ունեցել որևէ իրադարձություն, որը կհամապատասխաներ սրբարանի մաքրմանը: Ժխտել, որ օրերը այդ ժամանակ ավարտվեցին, նշանակում էր ամբողջ հարցը շփոթության մեջ գցել և հրաժարվել այն դիրքերից, որոնք հաստատվել էին մարգարեության աներկբա կատարմամբ»:

«Սակայն Աստված Իր ժողովրդին առաջնորդել էր մեծ Աղվենտական շարժման մեջ. Նրա գործունեությունն ու փառքը ուղեկցել էին այդ գործը, և Նա չէր թույլատրի, որ այն ավարտվեր խավարի և հիասթափության մեջ՝ որպես կեղծ և մոլեռանդական ոգևորություն նախատինքի ենթարկվելով: Նա չէր թողնի, որ Իր խոսքը թաղված մնար կասկածի և անորոշության մեջ: Թեև շատերը հրաժարվեցին մարգարեական ժամանակաշրջանների իրենց նախկին հաշվարկից և հերքեցին դրա վրա հիմնված

շարժման ճշտությունը, ուրիշները պատրաստ չէին հրաժարվել հավատի և փորձառության այն կետերից, որոնք հաստատված էին Սուրբ Գրքերով և Աստծո Հոգու վկայությամբ: Նրանք հավատում էին, որ մարգարեությունների ուսումնասիրության մեջ որդեգրել էին մեկնության առողջ սկզբունքներ, և որ իրենց պարտքն էր ամուր պահել արդեն ձեռք բերված ճշմարտությունները և շարունակել աստվածաշնչյան հետազոտության նույն ընթացքը: Ջերմեռանդ աղոթքով նրանք վերաքննեցին իրենց դիրքը և ուսումնասիրեցին Սուրբ Գրքերը՝ իրենց սխալը հայտնաբերելու համար: Քանի որ նրանք չէին կարող տեսնել որևէ սխալ մարգարեական ժամանակաշրջանների իրենց հաշվարկի մեջ, առաջնորդվեցին առավել մոտիկից քննության առնելու սրբաբանի թեման»: Մեծ պայքար, 409, 410:

Մեզ տեղեկացվել է Քույր Ուայթի կողմից, նույն այն հատվածում, որտեղ նույնացվում է Ուլայի գետի տեսիլքը, որ «անհրաժեշտ է Աստծո Խոսքի շատ ավելի մանրակրկիտ ուսումնասիրություն»: Աստվածաբանները «Մեծ պայքար»-ից նախորդ հատվածում «մարգարեական ժամանակաշրջաններ» թեման կներկայացնեն այնպես, կարծես այն «մարգարեական ժամանակաշրջանները», որոնց վերաբերյալ Քույր Ուայթը սահմանափակում է իր մեկնաբանությունը, այն հինգ մարգարեություններն են, որոնք ներկայացված են երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության շրջանակում: Ի վերջո, պնդում են նրանք, այդ մարգարեություններից չորսը տվյալ հատվածում հատուկ կերպով շոշափվում են: Բայց այդ թեմայի «շատ ավելի մանրակրկիտ ուսումնասիրությունը» ցույց է տալիս, որ Քույր Ուայթի գրվածքներում «մարգարեական ժամանակաշրջաններ» եզրը՝ հոգնակի թվով, ավելի ճշգրիտ կերպով վերաբերում է այն երկու մարգարեություններին, որոնք պետք է կատարվեին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Գաբրիելը Դանիելին մատնանշեց հինգ հատուկ ժամանակային մարգարեություններ, որոնք մաս են կազմում երկու հազար երեք հարյուր տարիներին: Առաջինը նշում է քառասունինը տարի, երբ «փողոցներն ու պարիսպները պիտի շինվեին նեղության ժամանակներում»: Երկրորդը Քրիստոսի մկրտությունն էր՝ մ.թ.ա. 457 թվականը որպես մեկնակետ ունենալուց հետո չորս հարյուր ութսուներեք տարի անց: Երրորդը Նրա խաչելությունն էր, չորրորդը ցույց էր տալիս, թե երբ Ավետարանը պիտի գնա հեթանոսներին՝ այն չորս հարյուր իննսուն տարիների ավարտին, որոնք հատուկ առանձնացված էին հրեական ազգի համար, իսկ հինգերորդ, և միայն հինգերորդ, ժամանակային մարգարեությունն ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Նախորդ չորս ժամանակային մարգարեություններն ավարտվել էին 1844 թվականից շատ առաջ: Ուրեմն ի՞նչ է Քույր Ուայթը իրականում նկատի ունենում, երբ օգտագործում է «մարգարեական ժամանակաշրջաններ» արտահայտությունը հոգնակի թվով՝ ասելով, որ դրանք պիտի ավարտվեին 1844 թվականին:

Միլլերականների առաջին հիասթափությանը անդրադառնալով՝ նա նույնացնում է այդ հարցի պատասխանը:

«Ես տեսա Աստծո ժողովրդին՝ ուրախ ակնկալությամբ՝ սպասելիս իրենց Տիրոջը: Բայց Աստված նախատեսել էր փորձել նրանց: Նրա ձեռքը ծածկել էր մի սխալ՝

մարգարեական ժամանակահատվածների հաշվարկի մեջ: Նրանք, ովքեր սպասում էին իրենց Տիրոջը, չնկատեցին այդ սխալը, և ժամանակին հակառակ կանգնած առավել ուսյալ մարդիկ ևս չկարողացան այն տեսնել: Աստված նախատեսել էր, որ Իր ժողովուրդը հիասթափություն պիտի կրի: Ժամանակը անցավ, և նրանք, ովքեր իրենց Փրկչին ուրախ ակնկալությամբ էին սպասել, տրտմեցին և քաջալերանքից զրկվեցին, մինչդեռ նրանք, ովքեր չէին սիրել Հիսուսի հայտնությունը, այլ երկյուղից էին ընդունել պատգամը, ուրախ էին, որ Նա չեկավ սպասված ժամանակին: Նրանց դավանությունը չէր ազդել սրտի վրա և չէր մաքրել կյանքը: Ժամանակի անցնելը ճշգրիտ հաշվարկված էր՝ այդպիսի սրտերը բացահայտելու համար: Նրանք առաջինն էին, որ շրջվեցին և ծաղրի ենթարկեցին այն վշտահար, հիասթափվածներին, որոնք իսկապես սիրում էին իրենց Փրկչի հայտնությունը: Ես տեսա Աստծո իմաստությունը՝ Իր ժողովրդին փորձելու և նրանց քննող փորձություն տալու մեջ, որպեսզի հայտնի դարձնի նրանց, ովքեր նեղության ժամին պիտի նահանջեին և հետ դառնային»:

«Հիսուսը և ողջ երկնային զորքը կարեկցանքով և սիրով էին նայում նրանց, ովքեր քաղցր ակնկալությամբ տենչացել էին տեսնել Նրան, Ովին իրենց հոգիները սիրում էին: Հրեշտակները սավառնում էին նրանց շուրջը՝ նրանց զորացնելու իրենց փորձության ժամին: Նրանք, ովքեր անտեսել էին երկնային պատգամն ընդունելը, մնացին խավարի մեջ, և Աստծո բարկությունը բորբոքվեց նրանց դեմ, որովհետև նրանք չէին ընդունում այն լույսը, որ Նա երկնքից ուղարկել էր նրանց: Այդ հավատարիմ, հիասթափված մարդիկ, որոնք չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չթողնվեցին: Դարձյալ նրանք առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշնչերը՝ մարգարեական ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հանվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որ նրանք ներկայացրել էին ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջաններն ավարտվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք պիտի ավարտվեին 1844 թվականին»: Վաղ Գրվածքներ, 235–237:

«Մարգարեական ժամանակաշրջանները» այն «մարգարեական ժամանակաշրջաններն» էին, որոնք «հասնում էին մինչև 1844 թվականը», և որոնց մասին միլլերականները սկզբում հավատացել էին, թե հասնում էին մինչև 1843 թվականը: «Մարգարեական ժամանակաշրջանները», որոնք հասնում էին մինչև 1844 թվականը, երեք մարգարեական ժամանակաշրջաններ էին, և բոլորը ներկայացված են Ամբակումի աղյուսակների վրա: Երեք ժամանակաշրջաններից մեկը պարզապես «դիպչում է» 1844-ին, իսկ մյուս երկուսը հասնում են մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերը հասնում էին մինչև 1844 թվականի հենց առաջին օրը, երբ վրա հասավ միլլերականների առաջին հիասթափությունը, և սկսվեց թե՛ Ամբակումի երկրորդ գլխի, թե՛ Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխում գտնվող տասը կույսերի առակի ուշացման ժամանակը:

Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի երկու հազար երեք հարյուր օրերը հասնում էին մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, և այնտեղ էլ ավարտվում էին Հուդայի հարավային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակների» երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները: Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում Պաղմոնին իրեն ներկայացնում է որպես Սքանչելի Թվիչ, և այն մարգարեական «կառույցը» և «նախագիծը», որ նա այնուհետև ներկայացրեց, ներառում էին առնվազն տասը փոխկապակցված ժամանակային մարգարեություններ:

Հաջորդ հոդվածում կսկսենք առավել ևս դիտարկել այս ճշմարտությունները:

«Քրիստոսն աշխարհին տվեց մի դաս, որ պետք է դրոշմված լինի մտքի և հոգու վրա: «Եվ սա է հավիտենական կյանքը,— ասաց Նա,— որ ճանաչեն Քեզ՝ միակ ճշմարիտ Աստծուն, և Հիսուս Քրիստոսին, որին ուղարկեցիր»: Բայց Մատանան գործում է մարդկային մտքերի վրա՝ ասելով. արա այս կամ այն գործը, և աստվածների պես կլինեք: Խաբուսիկ դատողություններով նա Ադամին ու Եվային մղեց կասկածելու Աստծո խոսքին և դրա տեղը լրացնելու մի տեսությամբ, որ հանգեցրեց հանցանքի և անհնազանդության: Եվ նրա սովեստությունը այսօր էլ անում է այն, ինչ արեց Եդեմում: Երբ Քրիստոսը եկավ մեր աշխարհը, Իր եկեղեցու հիմքի համար Նա ընտրեց խոնարհ ձկնորսների: Այս աշակերտներին Նա փորձում էր բացատրել Իր թագավորության և առաքելության բնույթը: Բայց նրանց սահմանափակ ըմբռնումը Նրա վրա զսպող ազդեցություն էր գործում: Նրանք ընդունում էին դպիրների և փարիսեցիների խոսքերը, ուստի նրանց հավատացածներից շատ բան ճշմարիտ չէր: Եվ թեև Քրիստոսը շատ բան ուներ նրանց ասելու, նրանք անկարող էին լսել այն շատը, որ Նա տենչում էր նրանց հաղորդել»:

«Քրիստոսը այս ժամանակի կրոնականներին գտնում է այնքան լի սխալ ըմբռնումներով, որ նրանց մտքերում ճշմարտության համար տեղ չկա: Տրված կրթությամբ ուսուցիչները խառնում են անհավատ հեղինակների կարծիքները: Այսպես նրանք որո՞ւմ են սերմանել երիտասարդների մտքերում: Նրանք արտահայտում են այնպիսի մտքեր, որոնք չպետք է ներկայացվեն ոչ երիտասարդներին, ոչ էլ տարեցներին՝ երբեք չմտածելով, թե ինչպիսի սերմ են ցանում, կամ թե ինչ բերք պիտի հնձեն դրա հետևանքով»: Review and Herald, July 3, 1900.